

Co měla Karkulka??

Co měla Karkulka a má každéj pes??

Kdo to ví??

KOŠÍK!!! A přesně tímhle zařízením jsem na sobotní odpolední intermezzo vybavila Talimůru a udělala tak z ní v podstatě tu Karkulku. Proč ne už dávno? Protože jsme v počátcích věřili nějak podvědomě dál, že ten pes prostě umí poslouchat, pak jsem věřila tomu, že to zvládneme i bez něj, že se v dohledný době zadaří. A taky hlavně proto, že její projev je v košíku - jak jinak - nebezpečnej pro ostatní. Pro mě, pro psy s kterými si chce hrát... prostě je s ním nebezpečná. A taky se mi v něm špatně odměňuje. Prostě v tenhle moment samý negativa. (a jedno další se ještě přidalo, ale o tom pozdějš). Takže jsem se tomu furt bránila.

No ale dneska jsem si řekla, že do toho jdem. Velkou procházku měla - vzhledem k tomu, že se plánovalo doma velký uklízení - už ráno. Vyrazili s páníkem do polí. Takže odpoledne jsem měla v plánu jít jen tak lehce u nás za barák na louku. Když nechcete něco se psem řešit v nervozitě, musíte si ho nějak zajistit. Mít pod kontrolou buď okolí, nebo psa. Vzhledem k tomu, že Tali teď bufetění vytáhla do výšin, coby národní sport, je pro další učení určitým řešením právě košík (doufám □ , s ní totiž neplatí nic z toho, co člověk zná) .

Trochu jsme se zasekli při odchodu, protože dočista dočista zapomněla na to, co dělat, když se seběhnou schody.... Sednout si na zadek a počkat, až sejdu dolů. Takže jsme si to stříhli... "i" je tam proto, že jsem s sebou vzala i Rumíčka... 6x!!! Šestkrát se seběhlo dolů a běželo k zadnímu vchodu, zatímco my jsme s Rumíčkem čekali nahoře v patře. Jde to s ní trochu jinak, než s normálním psem, takže prostě opravdu 6x musela seběhnout dolů a k zadnímu vchodu, aby zjistila, že se nikdo z nás nehne, dokud nebude sedět na zadku pod schody.

Než jsme vyšli z baráku, zaklecovala jsem ji tu její nenažranou hubu a tím pádem mi odpadla jedna věc, kterou u ní hlídat a dostávat tak do venčení pro ni negaci. Což je moc fajn. Co není fajn, že je opravdu s tím košíkem nebezpečná a když si chtěla hrát s Rumíčkem tím svým příšerným způsobem a nalítla do něj, dal jí naoplátku přes hubu. Houkla jsem na ni klid a rozehnala ji jak demonstraci . A přesně pro to jsem ten košík doteď nedávala, páč její projev je bolestivej i bez něj, natož s ním. Pak jsem ji pochválila a koupila jsem to košíkem

do makovice pro změnu já. Byli jsme venku sotva pár minut a už nás pozabíjela.

Kompenzací za utržené rány mi bylo to, že vypálila zase za poslední barák, že si rozjede bufetovej mejdan. Háháhahahahaha. Stála jsem a počkala si. Obratem se dořítla k nám, mohla jsem ji pochválit a nechat ji dál volně poletovat. Což si pochopitelně užívala a lítala si svoje kolečka. Ale lítala si je v dosahu. Když jsem zavolala přišla a taky docela hezky chodila sama od sebe, takže se sypaly odměny plným proudem.

Pak se ve svý pohrkanosti asi kousla o ten košík a prej že odměny nechce, když ji u toho tejrám □ □ . To Rumíček se zasejc nežinýroval a hopikal furt kolem, že aby ze mě něco vypáčil. Sešli jsme z louky dolů k potůčku a rybníčkům a já to volným krokem otočila směr poslední panelák-bufeták. Psi šli napřed, já to rychle otočila a šla na druhou stranu. Překvapivě to první zjistila Talimůra a běžela za mnou. Jásala jsem pochopitelně jak na prvního máje.

Pak jsme potkali vižlajdu Sáru a Tali se chovala moc hezky. Zato Rumíček se choval velmi nehezky a rozhodně nedbal toho, že Sára si fakt nechce hrát na mamku a taťku. Protože její protesty nebyly dostatečně důrazný, musela jsem do toho vložit důraz svůj a výtržníka volat k poslušnosti. No a pak už jsme šli pěkně spokojeně domů, kde my pokračovali v bohulibé uklízečské činnosti a ohařící chrápali jak na pile.

Neděle se nesla v podobným duchu. Ráno, kdy ještě bylo krásně vyrazil páník do Hornbachu a vzal Tupofleky s sebou na socializaci. A my si vyrazili s Rumíčkem a novým balonkem do polí. A udělali si moc hezkou procházku. Koňský ohrady byly takhle po ránu prázdný a tak jsme si tam mohli hopikat, čutat ten novej balonek a pak si jen tak jít polema. Svítlo sluníčko, bylo tak hezky skorozimě a my tam byli sami. Rumíček mi našel bažantíka a bral to tak vážně, že jsem se musela zase smát.

No a odpolko jsme si šly s Tali hrát zase na Karkulku. Tentokrát jen my dvě. Rumíčkotým vyrazil o něco dřív a my šly zasejc na louku za domem. Pršelo docela slušně, takže jsem byla ráda, že jsme velký procházkování stihli všichni ráno. A taky ... že ráno v Hornbachu páník koupil měkký kožený košík. Je fajn, člověk nepříjde tak snadno o zuby, ale.... daří se jí ho občas sundat, musel by být fest utažený, aby se jí to nepovedlo.

Ale každopádně - když mi dala tečku, byl to pochopitelně dost rozdíl. Nicméně co je pro mě problém velké - je to odměňování. Pročpat to krz ten košík mi nejde tak rychle, jak potřebuju a tak koza se u toho hrozně mele. Tak zatím to zkusíme tak, že košík za velkýho chválení, jak dobře to udělala, sundám, nafedruju pamlskama, pojistim si jí za obojek a košík zas vrátíme. Ale je to vopruz.

Dneska ji něco hodně zaujalo v rákosí, které kolem potůčku vyrostlo. Je hustý a jasně, děsně asi obydlený a zajímavý. Tak jsme měli aspoň nějaký ten výcvikovej materiál, na kterým si ukazujeme, že když přijde - vydělá na tom a zas jí tam pustím. Nějak na tenhle princip pozapomněla.

Zčista jasna koukám periferním viděním a běží k nám nějaký pes! Nahodím pohotovostní režim a pes mě přepadne, režim nerežim. Lupič a loupežník Rumíček si nás s páníkem našel. Rumíček hopiká nadšením a páník nese..... vynikající svařák od kluků z vinárničky!! Už mi začla sezóna. V tuhle dobu kluci dají na terasu u vinárny varnu, a když se jdete projít, koupíte si na cestu vynikajícího svařáčka. Mňam. Když nás pánové opustili, beze slova jsem to otočila a šla nahoru na louku. Bohužel tentokrát sama. Co platilo včera, dnešek nezná. Alespoň teda, že když jsem pískala, tak se mi ji podařilo připískat. Ne, nebylo to hned z první, ale nešť. Doběhla za mnou, dala si hrst dobrůtek a zase jsem ji poslala zpátky k vodičce. Podruhý už to bylo lepčejší a ten třetí pokus byl úplně vynikající, poslechla hned a letěla jako blázen. Moc jsem ji vychválila, moc jsem ji odměnila a řekla jsem jí, že teď půjdeme tady. Cvakla jsem ji na vodítko, protože jsem chtěla, jednak aby se vyčůrala a druhak, sundat jí náhubek, abychom si mohly procvičit tu chůzi na krátkým vodítku, klidnou chůzi vedoucí k tomu, že se konečně vypustí.

Byla moc hodná a u domu dokonce hleděla na paničku svou, když nás míjel malej uštěkanej pinčik. A když jsem řekla, jestli půjdem domů, nebyla proti. Takže včera a dneska moc fajn. V pindělí se ukáže a navíc máme co? Cvičák. Naši druhou hodinu. A až se tam zabydlíme, posviští tam s ní páníček .